

166

7. okt.

	I.	II.	III.	IV.
Vélsmiðjur	{A. 3	4,5	8,4	10,8
Alm. skild. a.	{B. 2,4	3,6	6,8	8,6
Skild. um aflvélar.	{C. 1,8	2,7	5	5
Veitingastaðir (hús), matsala, kaffisala o. fl. ...	{A. 3	4,5	7	9
	{B. 2,4	3,6	6,8	8,6
	{C. 1,8	2,7	5	5
Fyrir leiksýningar um stundarsakir, sjá leikhús, stafl. b.				
Verzlunar- og vörugeymsluhús	{A. 2,5	3,75	7,5	10,5
Alm. skild. e.	{B. 2	3	6	8,4
	{C. 1,5	2,7	4,5	4,5
Þvottahús og þvottastöðvar	{A. 3	4,5	8,4	10,8
	{B. 2,4	3,6	6,7	8,6
	{C. 1,8	2,7	5	5
Ölgerð og gosdrykkja	{A. 3	4,5	8,4	10,8
Sérskild. um aflvélar.	{B. 2,4	3,6	6,7	8,6
Alm. skild. a.	{C. 1,8	2,7	5	5

Lausafjáridgjöld.

Iðgjöld fyrir lausafé eru samkvæmt gjaldskrá Sambands brunatryggjenda á Íslandi (SBÁÍ), útgefinni 1. janúar 1949, en félagið er meðlimur í sambandinu. Breytingar, sem kunna að verða gerðar á gjaldskrá SBÁÍ, gilda einnig fyrir félagið, á meðan það er aðili að sambandinu.

Flokkunarreglur þessar og iðgjaldaskrá öðlast gildi 15. október 1949, og eru jafnframt úr gildi felldar flokkunarreglur og iðgjaldaskrá frá 15. október 1932 og auglýsing um breyting á flokkunarreglum og iðgjaldaskrá Brunabótafélags Íslands frá 15. okt. 1932, útg. 9. okt. 1947.

Félagsmálaráðuneytið, 7. október 1949.

F. h. r.

Jónas Guðmundsson.

Gisli Jónasson.

167

10. okt.

REGLUGERÐ

um brunavarnir og brunamál.

I. Almenn ákvæði.

1. gr.

Reglugerð þessi gildir:

- Í kaupstöðum, nema Reykjavík, og í kaupúnum, sem hafa 200 íbúa eða fleiri, hvort heldur eru sjálfstæð hreppsfélög eða hluti úr hreppsfélagi. Skal á hverjum stað kjósa brunamálanefnd og skipa slökkvilið, er búið sé þeim slökkviltækjum, sem ákveðið er í brunamálasamþykkt.
- Í sveitum eftir því, sem við getur átt, og kemur þá hreppsnefnd í stað brunamálanefndar og bygginganefndar og oddviti eða fulltrúi hans, kosinn af hreppsnefnd í stað slökkviliðsstjóra.

2. gr.

167

Í kaптúnum, þar sem ekki er byggingarsamþykkt, svo og í sveitum, skal hreppsnefnd eða fulltrúi hennar taka ákvarðanir um þau mál, er snerta brunavarnir og ella eru í byggingarsamþykkt.

3. gr.

Starf yfirumsjónarmanns brunavarna nefnist í reglugerð þessari brunavarnaeftirlit ríkisins eða brunavarnaeftirlitið.

4. gr.

Sveitarstjórn gerir með samþykki brunavarnaeftirlits ríkisins samþykkt um þau atriði brunamála, sem greinir í reglugerð þessari, og önnur, er snerta kaupstaðinn (kaптúnið) sérstaklega.

II. Stjórn brunamála.

5. gr.

Bæjarstjórnnum í kaupstöðum og hreppsnefndum í kaптúnum og sveitum skal skyli að annast og kosta brunamálaeftirlit og brunavarnir, samkvæmt ákvæðum laga nr. 37 1. apríl 1948, um brunavarnir og brunamál, og reglugerðar þessarar, og hafa eftirlit með, að þeim sé hlýtt.

6. gr.

Bæjarstjórn í kaupstöðum, en hreppsnefnd í kaптúnum, sem reglugerð þessi nær til, skal kjósa brunamálanefnd og skipa slökkvilið, er búiið sé þeim slökkviliðum, sem ákveðið er í brunamálasamþykkt, sbr. 4. gr. Í kaupstöðum er heimilt að fela bæjarráði störf brunamálanefndar.

Bæjarstjóri eða hreppsnefndaroddiviti, ef hann er búsettur innan kaптúnsins, skal vera formaður nefndarinnar, ella skal hreppsnefnd kjósa formann, er sé búsettur í kaптúninu. Auk formanns skal nefndin skipuð minnst 2 mönnum, sem kosnir eru til fjögurra ára í senn, og 1—2 mönnum til vara. Um endurkosningu gilda sömu reglur og í öðrum slíkum nefndum. Að minnsta kosti 1 nefndarmanna skal vera byggingafróður (húsameistari, trésmiður eða múrari). Enn fremur skal eiga sæti í nefndinni lögreglustjóri (hreppstjóri) eða fulltrúi hans. Nefndin kys sér varaformann.

Nefndin skal halda fundi svo oft, sem þörf er og jafnan, ef slökkviliðsstjóri eða lögreglustjóri æskir þess. Nefndin er starfhæf, ef meiri hluti hennar er á fundi. Um ákvarðanir ræður afl atkvæða, en ef atkvæði eru jöfn, ræður atkvæði formanns. Nefndin skal halda gerðabók. Slökkviliðsstjóri, eða í forföllum hans varaslökkviliðsstjóri, skal sitja fundi brunamálanefndar. Hann hefur þar tillögurétt, en ekki atkvæðisrétt, og á rétti á að fá bókað álit sitt í gerðabók nefndarinnar.

7. gr.

Bæjarstjórn (hreppsnefnd) skal leita umsagnar brunamálanefndar um öll mál, er snerta brunamál kaupstaðarins (kaптúnsins). Hún skipar slökkviliðsstjóra og varaslökkviliðsstjóra að fengnum tillögum brunamálanefndar og ákveður þeim laun eða þóknun fyrir starf þeirra, er greiðist úr bæjarsjóði (sveitarsjóði).

8. gr.

Brunamálanefnd skal hafa á hendi, undir umsjón bæjarstjórnar eða hreppsnefndar, eftirlit með brunavörnum og slökkviliði. Hún skal sjá um, að framkvæmd þessara mála sé samkvæmt lögum og reglugerðum og láta sér annit um nauðsynlegar umbætur á þessu sviði.

- 167** Brunamálanefnd tilnefnir aðra starfsmenn slökkviliðsins en slökkviliðsstjóra, og varaslökkviliðsstjóra eftir tillögum slökkviliðsstjóra og samkvæmt heimild bæjarstjórnar eða hreppsnefndar um greiðslu þóknunar fyrir starfið. Í samþykkt (sbr. 4. gr.) má ákveða að fastir starfsmenn skuli ráðnir af bæjarstjórn eftir tillögum brunamálanefndar.

III. Slökkvilið og slökkvitæki.

9. gr.

Slökkviliðsstjórinn, en í forföllum hans varaslökkviliðsstjórinn, er yfirmaður og stjórnandi alls slökkviliðsins. Hann hefur og umsjón með slökkvitækjum öllum.

Kynna skal almenningi á staðnum, á hagkvæman hátt, hver sé slökkviliðsstjóri, hvar hann býr og hverjir séu honum næstir yfirmanna í slökkviliðinu. — Slökkviliðsstjóri og varaslökkviliðsstjóri mega aldrei vera báðir burtu af staðnum, nema settur sé varamaður í þeirra stað á meðan í samráði við brunamálanefnd.

Sveitarstjórn ákveður, eftir tillögum brunamálanefndar, hver einkenni slökkviliðið skuli bera, þegar það er að starfi sínu.

10. gr.

Allir verkfærir karlmenn 18—55 ára að aldri, sem heimilisfastir eru í kaupstaðnum (kaupúninu), að undanskildum presti, lækni, lyfsala og sírstjóra, og þeim mönnum, sem með læknisvottorði sanna, að þeir séu ekki færir til vinnu, eru skyldir til þjónustu í slökkviliði.

Skulu þeir vera skyldir að mæta við æfingar allt að 4 sinnum á ári og auk þess tafarlaust, hvenær sem eldsvoða ber að höndum. Heimilt er brunamálanefnd að undanþiggja menn 50 ára og eldri, svo og menn aðra en þá, sem taldir eru í 1. málsg. er hafa sérstökum störfum að gegna.

Slökkviliðsstjóra er heimilt að kveðja svo marga menn til aðstoðar við að slökkva eld, sem hann telur þörf fyrir, og getur enginn skorast undan þeirri skyldu. Þeir, sem þannig taka þátt í slökkvistarfi eða æfingum, skulu inna það af hendi endurgjaldslaust, en hafa sama skaðabótarétt á hendur sveitarsjóði sem slökkviliðsmenn.

Heimilt er sveitarstjórn að ákveða í samþykkt, að liðsmenn slökkviliðsins fái greiðslu fyrir hverja klukkustund, er þeir eru sérstaklega til þess kvaddir að vinna í þjónustu þess við æfingar, eða við að slökkva eld, eftir gjaldskrá, er sveitarstjórn setur.

Bæjarstjórn í kaupstöðum er heimilt að ákveða í samþykkt, að slökkviliðið skuli skipað fastráðnum liðsmönnum og ákveða tölu þeirra og þóknun fyrir starfið. Má þá jafnframt takmarka þegnaskyldu til þjónustu í slökkviliði eða fella hana niður.

Það er skylda hvers og eins, sem viðstaddur er eldsvoða, hvort sem hann er í slökkviliðinu eða ekki, að láta í té alla þá aðstoð, sem hann getur, ef slökkviliðsstjórinn krefst þess, og hlýða í öllu fyrirskipunum slökkviliðsstjóra. Það er skylda hvers eins, er verður var við að eldsvoði sé að koma upp, að hefja viðvörðunarkall og gera slökkviliðinu aðvart á þann hátt, sem fyrir er mælt í samþykkt eða á annan hátt.

11. gr.

Slökkviliðsstjóra er skylt að sjá um, að æfingar séu haldnar svo oft á ári, sem áskilið er í samþykkt.

Slökkviliðsstjóri stjórnar æfingum slökkviliðsins og ber ábyrgð á, að ávallt séu nógu margir í slökkviliðinu, og það sé vel æft. Þegar eldsvoða ber að höndum ákveður hann, hvernig slökkviliðinu skuli fyrir komið, og allt hvað gera skuli til

þess að slökkva eldinn og varna útbreiðslu hans. Þó má hann ekki rífa niður hús til varnar útbreiðslu elds, nema samþykki lögreglustjóra komi til, eða þess, er fer með umboð hans við eldsvoðann. Ef slökkviliðsstjóri er forfallaður, gengur vara-slökkviliðsstjóri í hans stað, og sé hann heldur ekki viðstaddur, þá hefur yfirstjórn á hendi sá af liðsmönnum, sem slökkviliðsstjóri, í samráði við brunamálanefnd, hefur fyrir fram ákveðið til þess.

Slökkviliðsstjóri getur sagt upp liðsmönnum slökkviliðsins án nokkurs fyrirvara, ef hann finnur ástæðu til, og ráðið aðra í þeirra stað til bráðabirgða, en þó skal hann gera brunamálanefnd grein fyrir uppsögninni og ræður hún síðan menn í stað þeirra, sem vikið hefur verið úr liðinu. Allir liðsmenn í slökkviliðinu eru skyldir til að tilkynna slökkviliðsstjóra með viku fyrirvara, ef þeir af gildum ástæðum geta ekki gegnt starfi sínu í slökkviliðinu.

Flokksstjórar skulu skyldir til að tilkynna slökkviliðsstjóra, ef þeir fara burt úr kaupstaðnum daglangt, og liggur sekt við, ef út af er brugðið.

12. gr.

Sérhver slökkviliðsmaður er, að viðlagðri sekt, skyldur til að mæta til æfinga og til þess að slökkva eld, þegar hann er til þess kallaður, hvar sem hann er innan lögsagnarumdæmis kaupstaðarins eða kaupsins, og hlýða þá í öllum atriðum, öllu því, er yfirmaður hans skipar honum. Enginn má heldur, án leyfis yfirmanna, yfirgefa eldsvoða, áður en slökkt er, né slökkviliðsæfingu, áður en henni er lokið.

13. gr.

Lögreglustjóri, ef hann býr í kaupstaðnum eða kaupsinu, en ella þar búsettur fulltrúi hans, skal ásamt lögregluliði kaupstaðarins eða kaupsins annast löggæzlu við slökkviliðsæfingar og eldsvoða. Við æfingar og eldsvoða skal lögregluliðið vera undir yfirstjórn slökkviliðsstjóra.

Lögregluliðið skal í samráði við slökkviliðsstjóra halda uppi góðri reglu við eldsvoða og æfingar, sjá slökkviliðinu fyrir greiðum aðgangi að brunastað, stöðva umferð um nærliggjandi götur, afgirða svæði, sem slökkviliðið þarf fyrir áhöld sín, fjarlægja þaðan allt óviðkomandi fólk og taka í sína umsjá muni, sem bjargað er frá bruna, þar til þeir eru afhentir réttum aðilum. Brunamálanefnd kveður til aðstoðar lögregluliðinu hæfilega marga menn meðal þeirra, er skyldir eru til þess að vera í slökkviliðinu.

14. gr.

Slökkviliðsmenn allir, sem tilkvaddir eru af slökkviliðsstjóra, skulu skyldir að hlýða boðum hans og annarra yfirmanna sinna. Þeir skulu njóta verndar og réttinda opinberra starfsmanna, þá er þeir eru að starfi sínu. Slökkviliðsmenn og aðrir, sem vinna að eldvörnum eftir kvaðningu slökkviliðsstjóra eða lögreglustjóra, skulu vera slysaftryggðir við æfingar og störf sín í þágu eldvarna, samkvæmt ákvæðum laga um slysaftryggingu.

Þeir, sem skemma fót sín í þágu eldvarna, eiga rétt á að fá skemmdirnar endurgreiddar úr bæjarsjóði eða sveitarsjóði, enda séu þau ekki vátryggð gegn eldtjóni í einhverju brunabótafélagi. Skemmdir skal meta, ef ekki næst samkomulag.

15. gr.

Ákveða skal í samþykkt, hver slökkviáhöld og tæki til öryggis eða björgunar úr eldi, kaupstaðir eða kaupún skuli eiga, sbr. 4. og 6. gr.

Þar, sem er til vatnsveita, nothæf til eldvarna, skal setja upp hæfilega marga brunahana, ella skal skylt að tryggja sem bezt vatn til að slökkva eld, með brunnum, vatnsþróum, uppistöðum í lækjum o. s. frv.

Það er á ábyrgð umsjónarmanns vatnsveitunnar og slökkviliðsstjóra, að allir

10. okt. **167** brunahanar séu óskemmdir og ávallt í nothæfu standi, hvenær sem vatn þarf að taka úr þeim. Enginn má taka vatn úr brunahönum, né hreyfa við þeim að nokkru leyti, nema hann hafi til þess fengið leyfi slökkviliðsstjóra og umsjónarmanns vatnsveitunnar.

Slökkviáhöld skal geyma í slökkvistöð í eldtraustum húsakynnum, eftir því sem við verður komið.

16. gr.

Skýlt er sérhverjum húseiganda að leyfa, að vatn sé tekið úr vatnshönum í húsi hans til að slökkva með eld, gegn fullu endurgjaldi úr bæjarsjóði fyrir skemmdir á húsi og öðrum fjármunum, sem af því hlýzt, og má enginn, sem í húsinu er, leggja tálmanir fyrir, að slökkviliðið hafi greiðan aðgang að vatnshönum í húsinu. Meðan verið er að slökkva eldsvoða, eru bæjarbúar skyldir að takmarka vatnsnotkun sína svo, að þeir noti vatn aðeins til nauðsynlegustu heimilisþarfa.

17. gr.

Ef hús brennur þar, sem vatnsveita liggur ekki að, eða vatn úr brunahönum nægir ekki, er sérhverjum skýlt að lána þau tæki, er hann hefur, til að flytja í vatn og leyfa að vatn sé tekið úr vatnsbólum þeim, sem á lóð hans eru, eða hann hefur umráð yfir. Ef tæki, sem lánað hefur verið, skemmist eða týnist, skal fullt endurgjald koma fyrir úr sveitarsjóði.

IV. Reykháfar og eldfæri.

18. gr.

Reykháfar í húsum skulu steyptir úr sterkri steinsteypu eða gerðir úr öðru jafneldtraustu efni, standa á fastri undirstöðu og hvíla aldrei á timburgólfi. Reykháfur má ekki hallast meira en 15° frá lóðréttri línu og aldrei út yfir stiga, nema með leyfi bygginganefndar.

Reykháfar skulu að jafnaði vera ferstrendir, veggþykkt þeirra eigi minni en 12 cm og innanmál 23 cm á hvern veg. Þeir skulu ná minnst 65 cm upp fyrir húsmæni eða gerðir þannig, að lárétt fjarlægð frá reykháfsopi til þakflatar sé minnst 3 m. Innanfletir reykháfa skulu vera sléttir, og holrúm þeirra má ekki skerða með leiðslum eða öðru, nema að fengnu leyfi slökkviliðsstjóra.

Óheimilt er að hækka reykháf með pípum, nema með leyfi slökkviliðsstjóra.

Sé reykháf ætlað að flytja svo mikinn reyk, að 23 cm vídd nægi ekki, eða þurfi reykháfur að ná meira en 3 metra upp úr þaki, ber að fara eftir fyrirmælum í byggingarsamþykkt.

19. gr.

Þar, sem reykháfur liggur í gegnum timburgólf, þak eða timburvegg, skal fjarlægð vera minnst 23 cm frá innri brún reykháfs að máttarviðum.

Gólf-, loft- og veggklæðningar, svo sem gólfdukur, veggfóður eða því um líkt, mega ganga að reykháf, en ekki vera festar við hann. Yfir samskeyti má leggja lista, er festur sé við reykháfinn með múrnögglum.

Reykháf má aldrei þilja eða klæða með pappa eða striga. Þó skal heimilt að mála reykháf og líma á hann veggfóður. Úthliðar hans skulu ætíð vera sýnilegar og auðvelt að komast að þeim til viðgerðar. Ekki má reykháfur liggja að fataskáp. Utan um hverja pípu frá eldstæði skal múra járnhring í reykháfinn, þannig gerðan, að hvorki pípan né hringurinn geti ýtt inn fyrir innri brún reykháfsins.

20. gr.

Á hverjum reykháf skulu vera nægilega mörg, en þó aldrei færri en tvö 23×23 cm sótop, svo að auðvelt sé að hreinsa hann og ná sóti úr honum. Sótopi skal loka

með járnhurð í járnumgerð, og skal gerð hennar háð samþykki slökkviliðsstjóra, sem ákveður fjölda sótopa eftir stærð húsa. **167**

10. okt.

Reykháf má ekki taka í notkun, fyrr en hann er fullgerður og allt mótatimbur fjarlægð.

Reyk frá eldstæðum, sem kynt eru kolum eða öðru föstu eða fljótandi eldsneyti, skal leiða í reykháfa um hlaðna eða steypa reykginga eða minnst 10 cm víðar járnþípúr.

Fjarlægð frá innri brún reykleiðslna að timbri eða viðarlíki skal ávallt vera minnst 23 cm. Reykþípúr úr jární mega ekki vera lengri en 3 m, nema með leyfi byggingarnefndar. Þær skulu leiddar stytztu leið í reykháf á sömu hæð og eldstæðið.

21. gr.

Fjarlægð eldstæðis frá timbri eða viðarlíki skal vera minnst 23 cm. Gólf undir eldstæðum skal lagt málþlötum eða öðru eldtraustu efni, er nái minnst 30 cm fram fyrir þau og 23 cm til annarra hliða. Sé um límofn eða annað eldstæði að ræða á verkstæðum, þar sem farið er með eldfim efni, skal gólfið þakið eldtraustu efni minnst 50 cm út fyrir ytri brún eldstæðisins á alla vegu, og fyrir framan eldholið skal auk þess hafa 50 cm háan kassa úr málmí, festan við ofninn, svo að glæður úr honum hljóti að falla í kassann.

22. gr.

Opin eldstæði (kaminur) má því aðeins hafa í timburhúsum eða steinhúsum með timburgólfi, að slökkviliðsstjóri hafi samþykkt umbúnað þeirra. Skal hvert slíkt eldstæði ávallt vera í beinu sambandi við reykháf, sem flytur ekki reyk frá öðrum eldstæðum.

23. gr.

Slökkviliðsstjóri skal, í samráði við brunavarnaeftirlitið, samþykkja gerð og allan frágang lofthitunarofna.

Miðstöðvarkötlum, sem hafa stærri hitaflöt en 2,0 m², skal koma fyrir í sérstökum herbergjum, múruðum eða sementshúðuðum í hólfi og gólf. Eldnæma hluti má ekki geyma nær miðstöðvarkötlum eða reykleiðslum frá þeim en í 50 cm fjarlægð.

Öll eldunar- og hitunartæki, sem geta orðið heitari en 100° Celsius, skulu ætíð vera minnst 23 cm frá timbri eða viðarlíki, þótt ekki séu hituð með eldi.

V. Olíukynditæki til upphitunar húsa.

A. Almenn ákvæði.

24. gr.

Sérhver húseigandi, sem kemur fyrir olíukynditækjum í húsi sínu, í sambandi við reykháf, hvort heldur um er að ræða nýja kyndistöð, eða eldri kyndistöð, sem áður hefur verið kynt á annan hátt, skal tilkynna kyndibúnað þennan til slökkviliðsstjóra, en í sveitum til oddvita eða skipaðs eftirlitsmanns, sem síðan lætur framkvæma skoðun og gefur út vottorð um ástand kyndibúnaðarins. Óheimilt er að taka kynditækin í notkun, fyrr en vottorð liggur fyrir um, að fulltrúi brunavarnaeftirlitsins hafi samþykkt búnað allan og leyft, að þau verði tekin í notkun.

Þau tæki, sem hafa verið sett upp, áður en reglugerð þessi öðlast gildi, skulu tafarlaust tilkynnt, svo þau hljóti viðurkenningu á sama hátt og ný tæki.

Óheimilt er að gera breytingar á kynditækjum, er sett hafa verið upp, nema með leyfi skoðunarmanns.

167

10. okt.

Áður en oliukynditækjum er komið fyrir í eldstæði, sem áður hefur verið kynnt á annan hátt, skal framkvæma gagngerða sóthreinsun á eldstæðinu og öllum reykgöngum.

26. gr.

Einungis þau oliukynditæki má selja og setja upp, sem viðurkennd hafa verið af brunavarnaeftirlitinu. Öllum kynditækjum skal fylgja leiðarvisir um uppsetningu og notkun.

Rafbúnaður allur skal fullnægja kröfum rafmagnseftirlits ríkisins.

27. gr.

Sá einn má annast uppsetningu oliukynditækja, sem til þess hefur hlotið viðurkenningu brunavarnaftirlitsins, og ber hann ábyrgð á, að búnaður allur sé samkvæmt reglugerð þessari.

B. Hitun með eldsneytisolíu, sem hefur blossamark hærra en 60° C.

28. gr.

Staðsetning og stærð oliugeyma.

1. Oliugeymir utanhúss skal í kaupstöðum og kaupsþúnum grafinn í jörð, nema þar sem slökkviliðsstjóri heimilar að hafa hann ofanjarðar. Grafa skal fyrir undirstöðu geymis svo djúpt, og búa vel um, að frost eða grunnvatn raski ekki legu hans, og skal fylla þétt að með sandi eða mól. Fylling ofan á geymi skal vera minnst 60 cm. Geyminn skal ryðverja að utan með tjöru, biki, eða öðru slíku efni.

Þar sem heimilt er að hafa geymi ofanjarðar, má hann ekki vera nær timburvegg en 5.0 metra. Skal búa um geyminn á traustri undirstöðu, svo hann raskist ekki.

2. Oliugeymi má hafa innanhúss, enda sé fullnægt eftirfarandi skilyrðum:

Oliugeymum, er rúma samtals yfir 3000 lítra, skal koma fyrir í sérstökum geymsluklefa í kjallara hússins, nema slökkviliðsstjóri heimili annan stað, eða í sveitum, fulltrúi brunavarnaftirlitsins. Til þess að geyma slíkan oliuforða innanhúss þarf leyfi slökkviliðsstjóra, er segir fyrir um nauðsynlegar ráðstafanir til öryggis. Gólf, veggir og loft klefa skal vera fullkomlega þétt og úr eldtraustu efni. Veggir úr járnbentri steypu skulu vera minnst 10 cm þykkir, en 20 cm ef steypa er ójárnbent. Ljósambúnaður skal vera fullkomlega eldtryggur. Dyr á geymsluklefa mega ekki vera neðar en svo, að fyrir neðan þröskuld rúmist allur sá oliuforði, sem mest er ætlað til, að hægt sé að geyma innan klefans. Hurðir skulu opnast út, vera eldtraustar og sjálflokandi. Sérstök loftrás með öryggisneti skal vera frá geymsluklefa undir bert loft.

Enginn innanhússgeymir má rúma meira en 10000 lítra og í geymaklefa mega ekki vera fleiri en 3 slíkir geymar. Samanlagður oliuforði innanhúss má aldrei vera meiri en 30000 lítrar.

3. Oliugeymum, er rúma samtals allt að 3000 lítra, má koma fyrir í sérstöku kjallaraherbergi, sem ekki er notað til annarra þarfa, og eldstæði er ekki í.

Til þess að geyma slíkan oliuforða innanhúss þarf leyfi slökkviliðsstjóra, er segir fyrir um nauðsynlegar ráðstafanir til öryggis.

4. Oliugeymi eða dagneyzluhylki, er rúmar allt að 200 lítra, í íbúðar- eða verzlunarhúsi, en 1500 lítra í verksmiðjuhúsi, má koma fyrir í kyndistöð hússins, ef fullnægt er eftirfarandi kröfum:

Gólf skal vera úr eldtraustu efni, hurð, veggir og loft, sem ekki eru úr

eldtraustu efni, skulu klædd eldtraustu efni til logavarnar. Hurð skal opnast út. **167**
 Geymum skal þannig fyrir komið, að hvorki þeir eða pípan frá þeim geti hitnað 10. okt.
 frá eldstæðinu, eða að leki frá þeim geti runnið til eldstæðisins eða í reyk göng eða
 reykþípur. Skal á fulltryggan hátt séð fyrir leka frá geymum annað hvort á þann
 hátt, að hafa þá í steinsteyptri þró, sem rúmi allt innihald þeirra, eða að runnið
 geti frá þeim beint í skolplögn, t. d. að gólfrist í kyndistöðinni.

29. gr.

Oliugeymar og oliupípur.

Geymar fyrir eldsneytisoliu skulu vera úr stálplötum, rafsoðnir eða hnoðaðir, og efnisþykkt þeirra hið minnsta, sem hér segir:

Geymar fyrir allt að	150 l	plötuþykkt	1.5 mm
— —	150 til 500 l	—	2.0 —
— —	500 til 1500 l	—	2.5 —
— —	meira en 1500 l	—	3.0 —

Ekki má nota glerpípur til þess að sýna oliuhæð í geymi. Oliuhæðarvisum skal þannig fyrir komið, að ekki geti lekið út með þeim.

Oliupípur allar skulu vel festar og þannig fyrir komið, að þær verði ekki fyrir höggum eða annarri áreynslu utan frá. Efni þeirra skal vera járn eða annar nægilega traustur málmur. Pípuskeyti öll skulu vera á sýnilegum, aðgengilegum stöðum. Slöngur eða hreyfanlegar pípur má ekki nota.

Geymsluhylki skulu vera með læstum áfyllingarstút. Sé geymir innanhúss, skal áfyllingarstúturinn ná út úr útvegg eða vera rétt fyrir innan læst op í útvegg.

Á hverjum geymi skal vera loftpípa, sem endi undir beru lofti. Skal pípuendinn beygður niður, svo ekki geti rignt eða fennt inn í pípunu. Fyrir pípuopinu skal vera net úr málmþræði (476 möskvar á ferþumlung).

Neðarlega á geymi mega ekki vera önnur göt eða stútar, en þau sem ætluð eru fyrir píputengingar til brennara eða dagneyzluhylkis eða annarra geymsluhylkja. Þó má botnlás vera á geyminum, en hann skal jafnan vera lokaður með blindkraga.

Allir aðrir stútar skulu vera á efsta hluta geymisins. Ef geymir er stærri en svo, að hann rúmi 1000 lítra, skal mannsmuga vera á honum.

Á oliupípunni frá geyminum til brennarans skal vera lás eða loka, það langt frá eldstæðinu, að hættulaust verði komið að honum, þó loganum slái til baka fram úr eldstæðinu.

Ef dagneyzluhylki stendur hærra en eldstæðið eða ef dagneyzluhylki er ekki notað og olían er tekin beint frá aðalgeymi til brennarans og geymirinn stendur hærra en eldstæðið, skal pípubrotsloki vera á pípunni fast við hylkið eða geyminn.

Við litla geyma er þó leyfilegt að hafa ekki pípubrotsloka, en þannig skal gengið frá við geyminn, að þó pípan bresti, geti aldrei runnið meira frá honum en svarar til mestu notkunar við brennsluna.

Til þess að hindra að óhreinindi og vatn, sem kunna að vera í oliunni, komist til brennarans, skal síu og gruggglassi vörðu með vírneti komið fyrir á oliupípunni. Skal þetta vera sem næst geymi eða dagneyzluhylki.

Ef notuð er oliutunna sem dagneyzluhylki, skal höfð sama tunnan, en ekki skipt um, er tunnan tæmist.

Oliu má aldrei geyma í tunnum í kyndistöð.

30. gr.

Brennarar og öryggistæki.

Brennarar og öryggistæki skulu vera af gerð, sem hlotið hefur viðurkenningu brunavarnaeftirlitsins. Brennarar skulu vera sjálfvirkir.

167 Ef kyndingin er ekki undir stöðugu eftirliti, skal litið til hennar öðru hvoru og 10. okt. oliukynditæki skulu búin fullkomlega öruggum útbúnaði, sem sjálfkrafa lokar fyrir oliuáðstreymið, ef eldurinn slokknar eða ef loftstraumurinn til brennarans stöðvast.

Sé hitastillingu þannig fyrir komið, að sjálfvirkur búnaður slökkvi og kveiki logann á ný, skal þannig frá gengið, að tveir eða fleiri kveikineistar komi hver á fætur öðrum, þegar brennsla á að byrja. Hins vegar skal svo langur tími liða milli oliuinnspýtinga, ef ekki kviknar, að fulltryggt sé, að allt gas eða eimur frá fyrri innspýtingu sé rokið út, þegar næsta innspýting kemur.

Vinni brennari með dragsúg og það kaldur, að ekki sé hætta á, að olían eimist af snertingu við hann, skal þannig gengið frá, að ef slokknar á brennarannum, renni olían í skál eða bolla, sem með þyngd sinni hefur áhrif á lokunarþúnað, sem lokar fyrir oliuáðstreymið, enda séu slíkir eldhol ekki innmúruð eða í þeim hlutir, sem geta glóhitnað.

Þannig skal frá eldstæði gengið, að það sé ávallt opið út í reykþá. Ef þannig er gengið frá reykspjaldi, að hægt sé að loka því að fullu, skal hæfilega stórt gat sett á spjaldið. Sé vélsúgur notaður, skal loftsnældan annað hvort vera ástengd við hreyfil þann, sem knýr hana, eða knúin með fleygreimum, og skulu þá reimarnar vera að minnsta kosti tvær.

Aðalrofi fyrir rafstraum til oliukynditækja, skal vera utan við eða rétt innan við dýrnar inn í kyndistöðina.

31. gr.

Hitun eldsneytisolíu.

Olía, sem hefur blossomark fyrir ofan 60° C., má hita áður en hún fer til brennarans.

Til hitunar á oliunni má einungis nota heitt vatn eða mettaðan eim, sem hefur ekki meira en 3 kg/cm² yfirþrýsting, eða rafmagn.

Við rafmagnshitun skulu hitararnir vera fastir, fullkomlega lokaðir og með sjálfvirkum hitastilli (termostat). Sé slíkur hitari komið fyrir í geymi eða dagneyzluhylki, skal hitastilli þannig stillt, að hiti oliunnar við hitarann geti aldrei farið fram úr 55° C. Rafbúnaður allur við hitara og önnur tæki í sambandi við oliukynditækin skal vera samkvæmt kröfum rafmagnseftirlits ríkisins.

Afrás frá geymi skal ávallt vera fyrir ofan efsta hluta hitastillisins.

Sé gegnstreymishitari notaður, skal svo frá gengið með hitastilli, að hiti oliunnar geti aldrei farið fram úr hitastigi, sem er 10° fyrir neðan blossomark hennar.

C. Sérstök ákvæði fyrir oliukynditæki, sem nota olíu með blossomarki undir 60° C.

32. gr.

Leyfilegt er að nota til hitunar húsa og annarrar hitunar eldsneytisolíu, sem hefur blossomark neðan við 60° C., þó ekki neðan við 35° C. Þar sem slíkt eldsneyti er notað gilda sérákvæði 33.—35. gr.

33. gr.

Utanhúss má einungis geyma olíu í geymum, sem grafnir eru í jörð og má geymirinn mest rúma 1500 lítra. Verksmiðjur og stærri fyrirtæki geta þó fengið að hafa stærri oliuforða að fengnu sérstöku leyfi brunamálanefndar.

Innanhúss skal hafa geyma í lokuðum kjallaraherbergjum, sem ekki eru notuð til annars, sbr. 28. gr. Mesti forði, sem þannig er geymdur, má vera í kaupstöðum og kaптúnum 500 l, en annars staðar í strjálbýli 1500 l.

34. gr.

167

Þó oliukyndingartæki hafi sjálfvirkan lokunarútbúnað á oliuaðstreymi, sbr. 30. gr., skal svo frá gengið, að olía, sem kann að renna niður, nái aldrei til eldstæðis, en safnist fyrir í þar til gerðan geymi, eða renni beint að gólfrið í lokræsi.

10. okt.

Ef blöndunarbrennari er notaður, sem að nokkru eða öllu leyti eimar eldsneytið og blandar því við loftið, má ekki vera steinn eða múr í eldstæðinu. Slíkt efni getur valdið sprengingu vegna glóhitunar.

35. gr.

Oliu, sem hefur blossamark fyrir neðan 60° C., má ekki hita á neinn hátt áður en hún fer til brennarans.

D. Gæzla og eftirlit.

36. gr.

Þegar kveikt er á oliubrennara, hvort heldur er eftir stutta eða langa stöðvun brennslunnar, skal þess vandlega gætt, að sterkur lofstraumur hafi leikið um eldholið stundarkorn, áður en kveikt er. Reykspjöld og loftop neðan og framan á eldstæðinu skulu vera opin.

Sé brennari þannig gerður, að hita þurfi hann, áður en kveikt er, skal geyma vökva þann eða efni það, sem notað er við hitunina, í tilluktu íláti á góðum stað, hæfilega langt frá eldstæðinu.

37. gr.

Í geymslulefa eða kyndistöð má ekki geyma nein eldfim efni, svo sem tréull, tréspæni, pappír eða þess háttar. Ekki má heldur geyma þar sprengifim efni eða efni, sem sjálfkveikja getur stafað af.

38. gr.

Við dyr hverrar kyndistöðvar skal vera ílát, sem rúmi að minnsta kosti 25 l af þurrum sandi, ásamt hæfilega stórri reku. Skal nota sand þennan til þess að slökkva með eld, sem kynni að kvikna utan eldstæðisins.

39. gr.

Í hverri kyndistöð skal uppsetningarmaður oliukynditækis festa upp spjald, sem brunavarnaftirlitið leggur til, með áprentuðum greinilegum leiðarvísí um gæzlu og hirðingu kynditækjanna.

40. gr.

Þar, sem er brunamálanefnd, skal hún skipa eftirlitsmann með oliukynditækjum. Í sveitum, þar sem ekki er brunamálanefnd, skal hreppsnefnd fá til eftirlitsstarfans svo færan mann, sem kostur er á. Eftirlitsmaðurinn skal hafa viðurkenningu brunavarnaftirlitsins, er heimili honum að annast uppsetningu slíkra tækja, sbr. 27. gr.

41. gr.

Eftirlit með oliukynditækjum skal fara fram tvisvar á ári.

Eftirlitsmaður skal færa í sérstaka bók, er brunavarnaftirlit ríkisins leggur til, stutta skýrslu um ástand tækja og annað, sem máli skiptir. Þar sem sami maður annast almennt eftirlit eldfæra, skal hann færa skýrslu sína í eftirlitsbók eldfæra. Í eftirlitsbók skal rita athugasemdir um skoðunina og gera grein fyrir því, sem talið er þurfa viðgerða við eða umbóta. Eftirlitsmaður skal setja hæfilegan frest til að lagfæra það, sem ábótavant er. Sé viðgerðin ekki framkvæmd innan tiltekins tíma,

167 skal slökkviliðsstjóri á þeim stöðum, þar sem hann er, en ella oddviti, kæra hús-
10. okt. eiganda til sekta.

Ef eftirlitsmaður telur hættulegt að nota olíukynditæki vegna ólags eða bilunar, er honum heimilt að taka það tafarlaust úr notkun og fyrirbyggja notkun þess með innsigli, þar til viðgerð hefur farið fram. Brunavarnaeftirlitinu er heimilt að setja nánari reglur um olíukynditæki.

VI. Hreinsun reykháfa og eldfæraeftirlit.

42. gr.

Í kaupstöðum og kaптúnunum skal bæjarstjórn eða hreppsnefnd skipa sôtara og eftirlitsmann með eldfærum, þar með talin olíukynditæki (sbr. V. kafla) eftir til-
lögum brunamálanefndar, og setja þeim erindisbréf.

Bæjarstjórn eða hreppsnefnd skal setja samþykkt um framkvæmd starfsins og ákveða gjald fyrir það, er húseigendur greiði. Slik samþykkt öðlast gildi, er ráðu-
neytið hefur staðfest hana. Gjöldin má taka lögtaki.

43. gr.

Húseigendur bera ábyrgð á því, að reykháfum í húsum þeirra sé vel við haldið
og að sôtara hafi frjálsan og óhindraðan aðgang að sótópum reykháfa.

44. gr.

Sôtara skulu hreinsa reykháfa undir stjórn slökkviliðsstjóra og eru ábyrgir
í starfi sínu gagnvart honum. Þeir skulu hreinsa reykháfa vel og koma sötinu
fyrir á öruggum stað utanhúss. Verði sôtara varir vanrækslu í meðferð sótöpa
eða reykháfa, svo sem ef þeim er ekki haldið nægilega við, gerðir ónothæfir eða
hættulegir, skulu þeir aðvara húseiganda, sem ber skylda til að bæta tafarlaust úr
því, sem ábótavant er. Vanrækslu skal slökkviliðsstjóri kæra til sekta.

Í sveitum ber hver húseigandi ábyrgð á, að hreinsun reykháfa sé framkvæmd
vandlega og svo oft sem þarf.

Sóturum ber að ganga eins hreinlega um húsin og auðið er og kappkosta að
valda íbúum húsanna sem minnstum óþægindum. Umkvartanir á hendur söturum
skulu sendar slökkviliðsstjóra skriflega.

45. gr.

Reykháfa skal hreinsa svo oft, sem þörf gerist, og eigi sjaldnar en 3 sinnum á
ári, ef þeir eru notaðir að staðaldri, nema slökkviliðsstjóri mæli öðruvísi fyrir.
Brunamálastjórnin getur sett sérstök ákvæði um hreinsun reykháfa í húsum, þar
sem heitt vatn er notað til hitunar og gas eða rafmagn til eldunar, en þvottapottar
kyntir með kolum eða öðru eldsneyti.

Daginn áður en sóthreinsun fer fram, skal sôtari tilkynna húseiganda og af-
henda honum eyðublað, er húseigandi, eða annar í hans stað, undirritar að henni
lokinni. Á þriggja mánaða fresti skal sôtari afhenda slökkviliðsstjóra eyðublöðin
sem skilríki fyrir því, að hreinsunin hafi farið fram.

46. gr.

Eftirlit með eldfærum, reykþípum og reykháfum skal fara fram að minnsta
kosti einu sinni á ári hverju í öllum húsum í kaupstöðum og kaптúnunum. Í sveit-
um ber hver húseigandi, undir eftirliti hreppsnefndar, ábyrgð á, að eldfæri og reyk-
háfar séu í góðu lagi.

Heimilt er hreppsnefnd að skipa eftirlitsmann og setja samþykkt um starfið og ákveða gjald fyrir það. 167

10. okt.

Í kaupstöðum og kaптúnunum skal bæjarstjórn eða hreppsnefnd skipa sôtara og eftirlitsmann með eldfærum eftir tillögum brunamálanefndar. Skulu þeir sjá um, að ákvæðum 13. gr. laga um brunavarnir og brunamál, svo og skilyrðum reglugerðar þessarar og öðrum fyrirmælum brunamálanefndar, sé fullnægt í hvívetna.

47. gr.

Eftirlitsmönnum eldfæra ber sérstaklega að athuga:

Að frágangur eldfæra og reykháfa sé samkvæmt gildandi reglum og að þeim sé vel við haldið.

Að umgengni öll í miðstöðvarherbergjum og geymsla á eldsneyti sé eins og vera ber.

Að eldfim efni eða sprengiefni séu ekki geymd í húsum umfram það, sem leyfi-
legt er, og að tryggilega sé frá þeim gengið.

Að handslökkvitæki hússins séu í lagi.

48. gr.

Eftirlitsmenn skulu færa bækur um störf sín, þar sem tilgreint er, hvaða dag skoðun hefur farið fram í hverju húsi. Inn í bækurnar rita þeir athugasemdir sínar um skoðunina og gera grein fyrir því, sem þeir telja þurfa viðgerðar við og leggja fyrir, að það sé lagfært þegar í stað, ef bein brunahætta stafar af, en ella setja þeir frest til að framkvæma viðgerðina. Sé viðgerðin ekki framkvæmd á tilteknum tíma, skal slökkviliðsstjóri kæra húseiganda til sekta samkv. 52. gr. laga um brunavarnir og brunamál.

Eftirlitsbækur eldfæra skulu viðurkennast af brunavarnaeftirliti ríkisins og skulu geymdar þar, sem brunavarnaeftirlitið hefur greiðan aðgang að þeim.

Ef brunavarnaeftirliti ríkisins þykir eitthvað ábótavant um framkvæmd eftirlitsins, er því heimilt að láta fara fram sérstakt eftirlit á kostnað bæjar- eða sveitarsjóðs.

49. gr.

Heimilt er váttryggingarfélagum að láta fara fram athugun á eldfærum og reyk-
háfum á sinn kostnað.

VII. Um öryggistæki í húsum.

50. gr.

Í samkomuhúsum, veitingahúsum, gistihúsum, skólum, sjúkrahúsum, íþróttahúsum, barna- og elliheimilum og öðrum slíkum stöðum, þar sem margt fólk kemur saman eða dvelst, svo og í verksmiðjum, vinnustofum, vörugeymslum, benzínafgreiðslum og öðrum þeim stöðum, sem brunavarnaeftirlitið eða slökkviliðsstjóri telur nauðsynlegt, skulu vera nothæf handslökkvitæki.

Brunamálanefnd getur, að fengnu samþykki bæjarstjórnar (hreppsnefndar), látið setja brunaslöngur í samband við vatnsveitu húsanna á kostnað húseiganda, og er hann skyldur að viðhalda slíkum slökkvitækjum og endurnýja þau og má ekki nota þau til neins annars en slökkviráðstafana.

51. gr.

Á þriðju hæð timburhúsa og ofar (kjallari, sem að hálfu leyti er grafinn í jörð eða meira, telst ekki hæð) ber að hafa björgunarkaðla, eða önnur jafngild björgunartæki, að minnsta kosti við einn glugga í hverri íbúð. Sama gildir um steinhús, sem

167 að verulegu eða öllu leyti eru þiljuð með timbri. Í húsum, þar sem margt fólk
10. okt. kemur saman eða dvelst, sbr. 50 gr., ákveður brunamálanefnd í samráði við brunavarnaeftirlitið, hvar skuli hafa slík björgunartæki. Enn fremur hefur brunamálanefnd og brunavarnaeftirlitið heimild til að fyrirskipa aðrar varúðarráðstafanir, er talið er þurfa, t. d. sérstakar viðvörunarbjöllur í sambandi við raflagnir hússins.

52. gr.

Slökkviliðsstjóri, í samráði við brunavarnaeftirlitið, ákveður hverju sinni, hve mörg framangreind tæki skulu vera og hvar og hvernig þeim skuli fyrir komið, og segir fyrir um viðhald þeirra og endurnýjun.

Húseigendum er skylt að afla sér tækjanna á sinn kostnað og kosta uppsetningu þeirra og viðhald.

Handslökkvitæki eða björgunarkaðla má ekki selja almenningi hér, nema þau hafi verið viðurkennd af brunavarnaeftirlitinu. Allir, er selja slík tæki, skulu leita viðurkenningar brunavarnaeftirlitsins fyrir þeim.

VIII. Varúðarráðstafanir í samkomuhúsum o. fl.

53. gr.

Starfsemi á þeim stöðum, er um ræðir í 50. gr., eða aðra slíka, má ekki reka, nema brunamálanefnd hafi samþykkt húsnæði það, sem notað er, og að kröfum hennar um öryggi gegn eldsvoða sé fylgt í öllum greinum.

Framangreinda starfsemi skal ekki leyfa í nýjum húsum, nema þar sem burðarveggir, gólf og stigar eru úr eldtraustu efni og innveggir að minnsta kosti úr lítt eldnæmu efni. Í húsum, sem notuð eru til slíkrar starfsemi, er reglugerð þessi öðlast gildi, getur brunamálanefnd veitt undanþágu frá þessum kröfum, enda sé þá skylt að fylgja sérstökum fyrirmælum brunavarnaeftirlitisins og brunamálanefndar um öryggi gegn eldsvoða.

54. gr.

Í þeim húsum, sem um ræðir í 50. gr., skal eingöngu nota rafmagnsljós, þar sem þess er kostur, og sé umbúnaður rafmagnslagna, ljósa og tækja samkvæmt reglum rafmagnseftirlits ríkisins. Húseiganda ber að sjá um, að öllum þessum umbúnaði sé vel við haldið og hann fullnægi ávallt framangreindum reglum. Skal hann nægilega oft láta sannprófa, að svo sé, og senda slökkviliðsstjóra skýrslur eftirlitsmanns um slíka athugun. Þar, sem ekki er kostur rafljósa, skal um búnað olíuljósa eða annarra lampa hlíta ákvörðun slökkviliðsstjóra, en oddvita, þar sem ekki er slökkviliðsstjóri.

55. gr.

Í samkomuhúsum, sem stöðugt eru notuð til kvikmynda- og leiksýninga, skulu stólar og bekkir vera fastir. Þó skal leyft að hafa lausa stóla í stúkum, er eigi taka fleiri en 10 áhorfendur. Fjarlægðin milli stólaraða, mælt frá sætisbaki að sætisbaki, skal vera minnst 80 cm, séu setur stólanna hreyfanlegar, en 1 m, sé setan föst. Breidd hvers stóls skal eigi vera minni en 50 cm.

Hvergi skulu vera fleiri sæti í röð en svo, að mest séu 12 sæti að næsta gangi eða annarri útgönguleið.

Breidd ganga milli sætaraða eða til hliðar, svo og breidd annarra ganga, stiga og dyra, sem nota þarf til útgöngu, skal ákveða þannig: Minnsta breidd þeirra sé 1.2 m fyrir fyrstu 150 áhorfendur og síðan 33 cm í viðbót fyrir hverja 50 áhorfendur, sem nota þurfa gangana, stigana eða dyrnar, og hlutfallslega fyrir annan fjölda. Þessa breidd ganga, stiga og dyra má hvergi skerða, svo sem með fatageymslum, borðum,

stólum eða lausamunum. Áhorfendur mega ekki standa á þessum stöðum meðan sýningar fara fram. 167

10. okt.

56. gr.

Allar dyr á samkomusölum og göngum frá þeim skulu opnast út og hurðir falla þannig að vegg, að þær skerði ekki útgönguleiðina. Skal ávallt vera hægt að opna þær fyrirvaralaust af hverjum sem er, og skulu þær greinilega auðkenndar með rauðum ljósum, og getur brunamálanefnd lagt fyrir, að ljós þessi séu frá sérstökum rafgeymum.

Í samkomusölum, þar sem 50 manns eða fleiri hafa sæti, skal ávallt hafa minnst tvær útgöngudyr, aðaldir salsins og varadir, skal þeim þannig fyrir komið, að fólksstraumurinn greinist í tvær gagnstæðar áttir. Útgangarnir mega ekki liggja á sömu hlið hússins, heldur að tveimur götum eða hæfilega stórum húsagarði og götu, nema með leyfi brunamálanefndar.

Stigar mega aldrei liggja beint að útgöngudyrum. Frá stiga að dyrum skal ávallt vera a. m. k. 120 cm langur pallur. Frá áhorfendasvölum skulu vera minnst tveir stigar, lýstir utan frá um glugga á vegg eða þaki. Stigarnir mega ekki liggja niður í áhorfendasalinn, og fólksstraumnum frá þeim skal beint þannig, að hann rekist ekki á eða mæti fólki á leið að öðrum útgöngum.

Gluggatjöld, veggtjöld og dyratjöld úr eldnæmu efni eða efni, sem myndar mikinn reykt við bruna, má ekki nota í samkomusölum.

57. gr.

Leiksvið má ekki útbúa í samkomuhúsum nema með leyfi brunamálanefndar, enda samþykki hún allan umbúnað leiksviðsins.

Á leiksviðum skulu vera vatnsleiðslur með að minnsta kosti tveimur áföstum 1"—1½" víðum og minnst 5 m löngum slöngum með stútum. Slöngunum skal þannig komið fyrir beggja vegna með hliðum leiksviðsins, að auðvelt sé að komast að þeim og nota þær. Á hverju leiksviði skulu enn fremur vera að minnsta kosti tvö 9 lítra viðurkennd handslökkvitæki. Fyrir leiksviðinu skulu vera óeldfim tjöld, sem brunamálanefnd samþykkir.

Búningsherbergi leikenda, leiktjalda- og búningsgeymslur og útbúnaður þeirra allur skal vera háður samþykki brunamálanefndar.

58. gr.

Bannað er að halda opinberar jólatréssamkomur, nema leyfi lögreglustjóra eða hreppstjóra komi til. Má ekki halda þær í öðrum húsum en þeim, sem teljast vel útbúin til þess, m. a. um útbúnað dyra, stiga og annarra skilyrða til útgöngu. Ber sérstaklega að gæta ýtrustu varúðar um meðferð kertaljósa á jólatrjám og ljósa eða elds í kringum þau.

59. gr.

Reykingar eru bannaðar á áhorfendasvæðum leikhúsa og kvikmyndahúsa.

60. gr.

Öryggisútbúnaður í sýningarklefum kvikmyndahúsa skal vera samkvæmt reglugerð um öryggisútbúnað sýningartækja við kvikmyndasýningar, nr. 49 12. marz 1947.

61. gr.

Í húsum utan kaupstaða eða kauptúna, sem 2. gr. laga um brunavarnir og brunamál nær ekki til og þar sem margt fólk kemur saman eða dvelst, skal brunavarnaefirlitið hafa sérstaka umsjón með öryggistækjum og umbúnaði, en falið getur það oddvita eða öðrum að framkvæma eftirlitið. Auk þess skal eigandi hússins til-

167 nefna ákveðinn mann, sem býr í húsinu eða í námunda við það, til þess að hafa á hendi stöðugt eftirlit með, að öryggistæki og umbúnaður sé jafnan í góðu lagi, svo sem fyrir er mælt í lögum og reglugerð eða lagt fyrir af brunavarnaeftirlitinu.

Kostnaður við slíkt eftirlit greiðist úr sveitarsjóði, en heimilt er að krefjast endurgreiðslu frá húseganda, er í hlut á.

62. gr.

Brunavörður skal ávallt vera til eftirlits í samkomuhúsum við leiksýningar, fjölleikasýningar og jólatrésskemmtanir. Brunamálanefnd getur enn fremur ákveðið, að brunavörður skuli vera í sýningarskálum, markaðsskálum, hlutaveltum og öðrum opinberum stöðum, þar sem miklu er komið fyrir af eldnæmum efnum. Brunamálanefnd setur nánari reglur um framangreinda brunavörzlu og ákveður gjald fyrir hana, er greiðist af eigendum samkomuhúsanna.

IX. Bifreiðaskýli og bifreiðaverkstæði. Íbúðar- og peningshús í sveitum.

63. gr.

Bifreiðaskýli og bifreiðaverkstæði í kaupstöðum og kauptúnum skulu gerð úr steinsteypu eða öðru jafneldtryggu efni, nema þar sem brunamálanefnd heimilar aðra gerð.

Í sveitum er heimilt að gera slík skýli úr timbri, en þá skulu þau standa í minnst 10 metra fjarlægð frá timburhúsi, en 6 metra frá steinhúsi, nema eldvarnarveggur sé á þá hlið, sem að snýr.

Sömu ákvæði gilda um skýli til geymslu dráttarvéla eða annarra véla, sem nota benzín.

Benzínvélar til ljósa, súgburrkunar eða annarra nota, skal búa um í eldtraustum klefum og má þar ekki geyma neitt eldfimt efni, nema eldsneyti í neyzluhyllki vélarinnar, er sé mest 25 l að rúmmáli.

64. gr.

Bifreiðaskýli og bifreiðaverkstæði mega því aðeins vera í íbúðarhúsum eða sambyggð þeim, að engar dyr eða önnur op séu á milli þeirra og húsanna.

Séu bifreiðaskýli, sem byggð eru í sambandi við íbúðarhús, stærri en fyrir tvær bifreiðar, skulu þau hólfuð sundur með eldtraustum veggjum, svo að aldrei standi saman fleiri en tvær bifreiðar í hverju hólfi.

65. gr.

Heimilt er brunamálanefnd að setja sérstök fyrirmæli um fyrirkomulag, stærð og notkun bifreiðaskýla og bifreiðaverkstæða, sem rúma fleiri en 6 bifreiðar.

66. gr.

Benzín má ekki vera í geymum bifreiða, sem sýndar eru í verzlunum eða geymdar um lengri tíma á stöðum, er fullnægja ekki þeim kröfum, sem gerðar eru til bifreiðaskýla almennt. Benzín má hvorki taka af né láta á geyma bifreiða á framangreindum stöðum. Rafgeymir bifreiðar skal tekinn úr sambandi, meðan bifreiðin er geymd þannig.

67. gr.

Bifreiðaskýli og bifreiðaverkstæði má hvorki nota til geymslu á eldfimum efnum né til vörugeymslu almennt, nema því aðeins, að þiljað sé milli með eldtraustum vegg.

68. gr.

167

Bifreiðaskýli skulu vera loftræst með tveimur opum niður við gólf, sínu á hvor- 10. okt.
um vegg, þar sem því verður við komið, annars á tveimur stöðum á framhlið.

69. gr.

Bifreiðaskýli og bifreiðaverkstæði má ekki hita upp með kolaofnum, gasofnum, olíuofnum, rafmagns-glóðarofnum né opnum eldstæðum.

Bifreiðaskýli og bifreiðaverkstæði skal lýsa upp með rafljósum, þar sem þess er kostur, og skulu leiðslur og annar ljósaútbúnaður vera samkvæmt reglum Rafmagnseftirlits ríkisins. Þar sem ekki er kostur rafmagns, má einungis nota vel byrgð ljósker.

Feitimengaðan tvist og tuskur má ekki geyma í bifreiðaskýlum eða bifreiðaverkstæðum, nema í eldtraustum loftþéttum ílátum.

Í bifreiðaskýlum og bifreiðaverkstæðum er bannað að reykja.

70. gr.

Í sveitum er frá þeim tíma, er reglugerð þessi öðlast gildi, óheimilt að reisa sambyggð bæjarhús og peningshús, nema þar, sem peningshús eru fyrir 6 gripi eða færri og húsin úr steinsteypu. Bannað er að hafa heyhliður sambyggðar við bæjarhús, nema peningshús sé á milli.

Jafnan skal gæta þess, að raflagnir fullnægi kröfum rafmagnseftirlits ríkisins.

Þar, sem vatnsveita er á sveitabæ, skal, eftir því sem komið verður við, hafa slöngu, sem tengja má við vatnsveituna, litla vatnsdælu, handslökkvitæki eða annan viðbúnað til þess að slökkva eld.

Um auð bil milli húsa í sveitum með tilliti til brunavarna gilda ákvæði 40. gr. laga um brunavarnir og brunamál.

X. Verksmiðjur, vinnustofur og vörugeymsluhús.

71. gr.

Verksmiðjur, vinnustofur og önnur atvinnufyrirtæki, sem eldhætta stafar af, má ekki setja á stofn í kaupstöðum og kaupsýnum, breyta né reka nema fullnægt verði kröfum brunamálanefndar um öryggisráðstafanir.

72. gr.

Nú sækir slíkt atvinnufyrirtæki um leyfi til rekstrar og leitar þá sveitarstjórn tillagna brunamálanefndar áður en leyfið er veitt. Brunamálanefnd setur hverju sinni þær reglur, er henni þykir þurfa, um stofnun og rekstur fyrirtækjanna, umfram þær almennu reglur, sem settar eru með þessari reglugerð. Sama gildir um þau fyrirtæki, sem þegar eru starfandi, en hafa ekki fengið leyfi brunamálanefndar til rekstrarins, eða fullnægja ekki settum skilyrðum fyrir slíkum rekstri.

73. gr.

Engin meiri háttar slík atvinnufyrirtæki má reka í húsum, sem jafnframt eru notuð til íbúðar. Minni háttar rekstur, sem telja má hættulítinn fyrir íbúa hússins, má hafa í íbúðarhúsi, að fengnu leyfi brunamálanefndar, enda sé þá fullnægt öllum þeim skilyrðum, sem brunamálanefnd kann að setja um reksturinn í slíkum húsum. Skal þess sérstaklega gætt, að húsnæði það, sem notað er til rekstrarins, sé nægjanlega einangrað frá hífylum manna með múrveggjum eða múrhuðun á veggjum og loftum. Atvinnurekstur, sem notar eldfim efni, sem sprengingarhætta stafar af, má aldrei fara fram í húsum, sem notuð eru til íbúðar.

167

10. okt.

Eldfim efni eða lausa hluti, svo sem eldsneyti, timbur, viðarlíki, hefilspæni, sag, bólstur, fatnað eða þess háttar, má ekki hafa nær gufukötum, miðstöðvarkötum, kolaofnum, límofnum eða öðrum eldstæðum og reykleiðslum frá þeim en í 50 cm fjarlægð, né láta þau liggja að rafmagnshreyflum.

74. gr.

75. gr.

Leiðslur fyrir ókælda gufu skulu vera tryggilega einangraðar eða a. m. k. 5 cm frá viðum og öðrum eldnæmum hlutum.

76. gr.

Glæður, gjall og annan úrgang úr eldstæðum skal láta í fullkomlega eldtraust ílát úr málmni eða steini utanhúss.

77. gr.

Í verksmiðjum og vinnustofum, þar sem eldfim efni eru höfð um hönd, skal nota rafljós til lýsingar. Sé ekki hægt að koma því við eða ef bilun verður á rafmagnstækjum, rafmagnslögnum eða raforkugjafa, má einungis nota lokuð ljósker. Ljósaperur mega aldrei liggja að viðum eða viðarlíki. Í ofangreindum verksmiðjum og vinnustofum er bannað að reykja og nota óbyrgð ljós.

78. gr.

Rafmagnstaugar má ekki stytta með hnútum eða vefja þeim um króka, nagla eða aðra hluti, er leitt geta rafstraum. Þess skal og gætt, að einangrun rafmagnstauga skemmist ekki af núningi eða öðrum orsökum. Rafmagnslagnir má hvorki nota til að hengja á þær hluti né tengja við þær snúrur eða víra. Atvinnufyrirtækjum ber að sjá um, að allur rafmagnsbúnaður sé samkvæmt reglum rafmagnseftirlits ríkisins og að honum sé vel haldið við. Athugun á rafmagnsbúnaðinum skal að jafnaði fara fram einu sinni á ári eða eftir nánari ákvörðun slökkviliðsstjóra.

79. gr.

Fægigögn, svo sem tvist, tuskur, hamp o. þ. h., sem notuð hafa verið til að þurrka eða fægja vélarhluta, skal brenna á hverju kvöldi eða geyma á óhultum stað í eldtraustum, loftþéttum ílátum.

Annan eldnæman úrgang skal daglega eftir vinnutíma hreinsa burt af vinnustöðvum og flytja á öruggan stað, þar sem óviðkomandi menn eiga ekki aðgang að.

80. gr.

Eldnæma hluti, sem hafðir eru til umbúða eða notaðir til iðnaðar, svo sem tréspæni, hálm, hey, hamp, tvist, tréull o. þ. h., skal geyma í sérstöku herbergi, og má ekki hafa meira af slíkum efnum í vinnustöðvum en notað er hvern dag.

81. gr.

Í timbursmiðjum, húsgagnavinnustofum og öðrum verkstæðum, sem svipuð eldhætta stafar af, skal enn fremur gætt þessara varúðarreglna:

- a. Eld má ekki fara með, nema í eldstæði eða ofni. Fyrir framan hverja ofnhurð skal vera kassi úr málmni, er sé að minnsta kosti 50 cm á hæð, og sé hann þannig áfastur ofninum, að allar glæður og eldur úr honum detti í kassann.
- b. Þegar límpotturinn er tekinn af eldstæðinu, skal setja hann á málmplötu, er nái a. m. k. 8 cm út fyrir pottinn á alla vegu. Brún málmplötunnar skal beygð upp á við.

- c. Þar, sem ekki er rafmagnsljós, má eingöngu nota steinolíuvegglampa eða lokað ljósker, en hvorki borðlampa eða kertaljós. **167**
- d. Ekki má fleygja eldspýtu á gólfið, þegar kveikt hefur verið á henni, heldur skal fleygja henni í ofninn eða leggja hana á málmplötu eða annan stað, þar sem vissa er fyrir, að hún geti ekki kveikt eld frá sér. **10. okt.**
- e. Tréspænir, hey eða aðrir slíkir eldfimir hlutir, mega ekki liggja dreifðir um smíðahúsgólfið, dag frá degi. Á hverjum degi, að endaðri vinnu, skal þeim sópað saman og þeir hornir úr smíðahúsinu, eða þeim komið fyrir á sérstökum stað í smíðahúsinu, sem ætlaður er fyrir þá. Miklar birgðir af tréspönum skal geyma í lokuðum klefa, þar sem engin sérstök eldhætta getur stafað af.
- f. Miklar birgðir af trésmíðæfni mega ekki liggja í göngum eða stigum, og heldur ekki utan við smíðahúsið, nema sérstakt leyfi brunamálanefndar komi til. Ekki má geyma meira eldfimt smíðæfni í smíðahúsinu, en þarf til þess að vinnan verði innt af hendi viðstöðu- og tafarlaust.
- g. Þegar vinnunni er lokið að kveldi, og áður en smíðirnir fara úr smíðahúsinu, skal slökkva allan eld og ljós og loka húsinu, svo að óviðkomandi menn komist ekki í það.
- h. Í sérhverju smíðahúsi, þar sem vatnsveita er, skal vera sérstakur vatnskrani með viðfestri slöngu, ella skal vera þar slökkvitæki með slökkvivökva, af þeirri gerð, er brunavarnaæftirlitið tekur gilda. Brunamálanefnd getur veitt undanþágú frá þessum ákvæðum fyrir verkstæði, þar sem vinna að jafnaði aðeins 1—2 menn.
- i. Í sérhverju smíðahúsi skal vera prentað eintak af reglum þessum fest á vegg, þar sem auðvelt er að lesa það. Forstöðumaður smíðahússins skal sjá um, að reglum þessum sé hlýtt, og hinnar mestu varúðar sé að öllu leyti gætt í meðferð á eldi og ljósi.

82. gr.

Í verksmíðjuhúsum, vinnustöðvum og öðrum húsum, sem notuð eru til atvinnurekstrar, má ekki geyma neitt í anddyrum, göngum eða stigum, sem hindrað getur eðlilegan umgang um húsin.

83. gr.

Um útbúnað og rekstur acetylengasgerðar setur brunavarnaæftirlitið reglur, þegar þurfa þykir.

Birgðir af gas- og súrhylkjum skal geyma í eldtraustum húsum, sem eru ekki sambyggð öðrum húsum. Engin önnur eldfim efni má hafa þar um hönd.

Á vinnustöðvum skal eigi hafa fleiri gas- eða súrhylki en til daglegra nota, og skal þeim komið fyrir á sérstökum vögnum, svo að auðvelt sé að flytja þau úr stað. Þar skulu festar upp áskoranir á áberandi stöðum um, að menn komi hylkjunum strax á öruggan stað, ef eldsvoða ber að höndum.

Þar, sem gas- og súrhylki eru geymd, skal vera góð loftræsting og þess ávallt gætt, að auðvelt sé að komast að þeim og að þau geti ekki oltið um koll.

Ávallt skal fara varlega með gas- og súrhylki. Þau mega ekki verða fyrir höggum og ekki vera notuð sem viðnám eða undirstaða við flutning hluta.

Hylkin má ekki setja nálægt hitaleiðslum, við opinn eld, nálægt eldfimum efnunum eða geyma þau í sólarhita.

Hönum hylkjanna skal ávallt loka vandlega, eftir að þau hafa verið notuð.

Við notkun súrhylkja skal þess vandlega gætt, að feiti komist ekki að opum þeirra, krönunum eða slöngum. Þau mega ekki standa þar, sem hætt er við, að feiti geti sletzt á þau, og varast skal að snerta þau með feitugum höndum.

167

10. okt.

84. gr.

Brunamálanefnd lætur prenta og festa upp á vinnustöðvum, þar sem henni þurfa þykir, þær varúðarreglur, er hún telur nauðsynlegar.

85. gr.

Bygging og fyrirkomulag vörugeymsluhúsa í kaupstöðum og kaupsþúnum skal vera háð samþykki brunamálanefndar.

Í vörugeymsluhúsum skal ekki vera yfir 20 m milli eldtraustra veggja, nema samþykki brunamálanefndar komi til. Á slíka veggja má gera op, enda séu fyrir þeim eldtraustar hurðir. Hurðirnar skulu ávallt vera lokaðar, þegar ekki er verið að vinna í húsunum.

Í vörugeymsluhúsum má ekki reykja né nota óbyrgð ljós. Skal tilkynna það með greinilegum auglýsingum á áberandi stöðum.

XI. Um geymslu á timbri o. fl.

86. gr.

Eigi má geyma timbur, kol, mó, hey, hálmi, sag, hefilspæni eða önnur álíka eldfim efni, nema þar sem eigi getur stafað af þeim sérstök brunahætta og brunamálanefnd eða slökkviliðsstjóri í umboði hennar samþykkir, enda sé fylgt fyrir-mælum hans um geymsluna.

Innanhúss má geyma smáskammta af heimilisbirgðum, fjarri eldstæðum, þar sem ekki er ikveikjuhætta.

Viðarstakkar skulu ekki vera stærri en 60 m² og ekki hærri en 5 m. Minnsta fjarlægð milli stakka skal vera 2 metrar og frá húsum 6.3 metrar, nema leyfi slökkviliðsstjóra komi til.

87. gr.

Gerð og fyrirkomulag húsa, sem ætluð eru til geymslu eða sölu á timbri, skal háð fyrirmælum brunamálanefndar.

Við þurrkun á timbri innanhúss skal fyrirkomulag þurrkklefanna og stöflun timbursins í þeim háð fyrirmælum slökkviliðsstjóra.

Í timburgeymsluhúsum og heyhlöðum má ekki reykja né nota óbyrgt ljós.

XII. Um geymslu og meðferð eldfimra vökva.

88. gr.

Skip, sem flytja birgðir af benzini, steinolíu og öðrum álíka eldfimum vökvum og leggjast að bryggju, skulu fá leyfi hafnarstjóra og slökkviliðsstjóra til fermingar eða affermingar. Skal hvort tveggja fara fram samkvæmt fyrirmælum þeirra.

Skipin skulu hafa uppi rauðan fána að degi til, en rautt ljós í myrkri. Skip, sem flytur olíu í geymum, má ekki sigla inn fyrir hafnargarða eða leggjast að bryggju eða byrja losun nema það sé gasþétt. Sé benzin eða annar ámóta eldfimur vökvi í skipinu, skal skipstjóri, áður en losun hefst, gefa slökkviliðsstjóra eða fulltrúa hans, skriflega vottorð um, að gasmælir skipsins sýni skipið gasfrítt.

Enginn úr landi má fara um borð í skipið, nema með leyfi varðmanna í hvert sinn.

Skip með vél í gangi, eld í eldavél eða eld undir kötlum, má ekki liggja utan á slíku oliuflutningaskipi, meðan ferming eða afferming fer fram. Ákveður slökkviliðsstjóri fjarlægð slíkra skipa eftir vindstöðu.

Engin vinna má fara fram á bryggju, sem slíkt olíuflutningaskip liggur við, nema með leyfi slökkviliðsstjóra. 167

10. okt.

Bifreiðar með vél í gangi mega ekki vera á varðsvæðinu.

89. gr.

Skýlt er slökkviliðsstjóra að skipa varðmann til þess að sjá um, að allrar varðar sé gætt við fermingu eða affermingu skips. Eigandi farms greiðir kostnað af slíkri gæzlu.

Meðan slík vinna fer fram við skip, má ekki reykja né hafa um hönd óbyrgð ljós eða eld um borð í skipinu eða á varðsvæðinu. Getur slökkviliðsstjóri krafizt, að sama gildi um skip, sem liggja fast að olíuflutningaskipi.

90. gr.

Birgðir af benzíni, steinolíu eða öðrum eldfimum vökvum má hvergi geyma í kaupstað eða kauptúni, nema á þeim stöðum, sem brunamálanefnd hefur samþykkt.

Til heimilisnotkunar er heimilt að geyma innanhúss í vel þéttum umbúðum allt að 1 lítra af benzíni og 200 lítrum af steinolíu.

Tilkynna skal slökkviliðsstjóra í kaupstöðum og kauptúnum, ef einhver hefur í geymslu meira magn, og skal hlíta ákvörðun hans um öryggi og um synjun heimildar til geymslu.

Slökkviliðsstjóra ber að sjá um, að umbúnaður og umgengni á geymslustöðum sé samkvæmt settum reglum og fyrirmælum.

Í sveitum er heimilt að geyma meira magn utanhúss, til eigin þarfa, í minnst 20 metra fjarlægð frá húsum, og skal um öryggi og geymslustað hlíta fyrirmælum lögreglustjóra eða hreppstjóra.

91. gr.

Sölu eldfimra vökva má ekki reka nema með leyfi brunamálanefndar. Fyrirkomulagi á sölustað skal hagað eftir fyrirmælum slökkviliðsstjóra.

Sala á benzíni í kaupstöðum og kauptúnum skal einungis leyfð frá eldtraustum neðanjarðargeymum með viðurkenndum dæluútbúnaði. Lyfjabúðum skal þó heimilt að selja allt að 250 g í senn af hreinsuðu benzíni.

Afhending og sala benzíns í sveitum er háð eftirliti lögreglustjóra. Neðanjarðargeyma má ekki setja nær alfaravegi en 7.5 metra.

Í verzlunum, þar sem steinolía er seld, getur brunamálanefnd krafizt, að hún skuli afgreidd frá neðanjarðargeymum utanhúss með leiðslu að dælu á sölustað. Málskál skal höfð undir þeim ílátum, sem olían er afgreidd í, til að taka á móti olíu, er kann að renna utan hjá ílátunum. Varkárni og hreinlætis skal gætt í allri umgengni.

Í verzlunum, þar sem terpentína, tjara, smurningsolía, og aðrir álíka eldnæmir vökvar eru seldir, má eigi geyma meira en eina tunnu af hverri tegund innanhúss. Aðrar birgðir af þessum vökvum skulu geymdar utan afgreiðslustaðar, á þeim stöðum, sem slökkviliðsstjóri hefur samþykkt.

92. gr.

Tunnur, sem benzín er flutt í, skulu málaðar á botnum með rauðum lit.

Enginn sölumaður má afgreiða eldfiman vökva á tunnur, nema tunnan sé greinilega merkt innihaldi.

Tómar benzín- eða olíutunnur má eigi geyma eða láta liggja við hús eða á almannafæri.

93. gr.

Bifreiðar til flutnings á benzíni í stálgeymum skulu búnar stopphana á benzín-pípu til aflvélarinnar, sem auðvelt er að komast að úr sæti bifreiðarstjóra. Í birgi

167 bifreiðarstjóra skulu vera ekki færri en 2 handslökkvitæki af viðurkenndri gerð.
10. okt. Bannað er að reykja í bifreiðinni. Bannað er bifreiðarstjóra að flytja farþega.

Benzíngeymar skulu vera úr minnst 5 mm þykkum stálplötum með soðnum samskeytum. Geymar mega ekki vera stærri en svo, að þeir rúmi mest 5000 lítra, nema að fengnu leyfi brunavarnaeftirlitsins. Ekki má fylla geyma meir en svo, að 1% sé ætlað fyrir hitabenslu. Slanga til áfyllingar og tæmingar skal svo gerð, að hún leiði ekki rafmagn. Áfyllingarpípan skal ná nær því í botn á geymi. Loftlokar skulu vera af öruggri gerð og búnir smáriðnu öryggisneti úr brónsi.

Beggja megin á geyma skal mála greinilega „Benzín — eldfimt“.

Bifreiðastjórar skulu gæta varúðar um að skilja ekki eftir bifreið sína á almannafæri, hvorki með hlassi eða með tóman geymi.

Sömu varúðar skulu bifreiðarstjórar gæta, er flytja áfylltar eða tómar benzín-tunnur. Óheimilt er að ferma eða afferma slíkt hlass við eða á almannafæri, nema með leyfi slökkviliðsstjóra.

Í kaupstöðum og kaптúnunum ákveður slökkviliðsstjóri, hvar geyma megi nætur-langt bifreið, er flytur benzín.

Bifreiðarstjóri skal sýna fullkomna varfærni meðan hann losar benzín í sölu-geymi, og má ekki víkja frá bifreiðinni, fyrr en gengið er frá fylliopi geymis. Hann skal sérstaklega gæta þess, að benzín skvettist ekki niður.

Engin bifreið má koma að sölugeymi, meðan losun fer fram.

Slökkviliðsstjóri getur sett sérstakar reglur til frekara öryggis, um losun benzíns af bifreið á sölugeymi.

94. gr.

Birgðir oliufélaga eða útsölumanna þeirra, hvort heldur í tunnum eða stál-geymum, má aðeins geyma þar, sem sveitarstjórn leyfir að fengnu samþykki brunavarnaeftirlitsins og brunamálanefndar. Skytt er að hafa þær varúðarráðstafanir, sem settar verða.

95. gr.

Enginn sölumaður eldfimra vökva eða oliufélaga má afgreiða til annarra staða benzín, steinolíu eða aðra álíka eldfima vökva, nema tryggt sé, að viðurkenndur geymslustaður sé fyrir hendi hjá móttakanda.

Skipaafgreiðsla má ekki taka á móti tómun né fullum benzintunnum, nema með leyfi slökkviliðsstjóra.

96. gr.

Sölugeyma fyrir benzín má hvergi setja upp við götu eða opin svæði í kaupstað eða kaптúni, nema þar sem brunamálanefnd samþykkir, og skal frágangur allur vera svo rammbyggilegur, að sem minnst eldhætta stafi af. Í sveitum þarf samþykki oddvita. Tóbaksreykingar skulu bannaðar í nánd við sölugeymi. Tæmdar benzín-tunnur skal jafnharðan flytja burtu. Bannað er að selja tóbak og eldspýtur, þar sem afgreiðsla benzíns fer fram.

XIII. Um sprengiefni.

97. gr.

Hver sá, sem flytur inn púður eða sprengiefni, skal hafa til þess leyfi lögreglu-stjóra, og er skytt að skýra frá efnasamsetningi þess, ef óskað er. Ef sprengiefnið þykir sérstaklega háskalegt í meðförum, má banna innflutning þess.

98. gr.

Fyllstu varúðar skal gætt við geymslu, meðferð og flutning sprengiefna. Þeir, sem vinna við það, mega ekki reykja né hafa í vörzlum sínum neins konar eldfæri eða nota óbyrgt ljós.

167

10. okt.

99. gr.

Birgðageymslur sprengiefna skulu eingöngu vera utan kaupstaða og kauptúna og í hæfilegri fjarlægð frá húsum og vörubirgðum. Umbúnaður þeirra er háður samþykki brunamálanefndar.

100. gr.

Dynamit og önnur sprengiefni, sem notuð eru daglega, skulu eingöngu vera í vörzlu verkstjóra, sem ber persónulega ábyrgð á geymslu þeirra og meðferð. Mesta magn slíkra sprengiefna innanbæjar má vera allt að 5 kg, auk nauðsynlegra hvellhettna. Skal slökkviliðsstjóra tilkynnt, hvar það er geymt og á hvern hátt.

Bannað er að geyma í heimahúsum sprengiefni af nokkru tagi, svo sem púður, flugelda o. fl.

101. gr.

Sprengiefni má ekki selja, nema með samþykki brunamálanefndar. Slökkviliðsstjóri ákveður, hve miklar birgðir mega vera fyrir hendi á sölustað á hverjum tíma og hvernig geymslu á þeim skuli komið fyrir.

102. gr.

Skotelda (flugelda) má eingöngu framleiða í steinhúsum, sem ekki eru notuð til íbúðar. Húsnæði það, sem notað er til framleiðslunnar, skal vera samþykkt af brunamálanefnd, og setur hún nánari ákvæði um nauðsynlegar öryggisráðstafanir.

Sala skotelda er bundin leyfi brunamálanefndar. Slökkviliðsstjóri ákveður, hve miklar birgðir megi vera á hverjum stað og hvernig þeim skuli komið fyrir. Óheimilt er að selja öðrum efni til skoteldagerðar en þeim, sem hafa leyfi brunamálanefndar til að framleiða skotelda.

Í skoteldum, púðri og öðrum sprengiefnum má ekki kveikja á almannafæri, nema með leyfi lögreglustjóra.

XIV. Sektir o. fl.

103. gr.

Brjótí nokkur gegn ákvæðum reglugerðar þessarar, skal hann sæta sektum 50—10000 krónum, nema þyngri refsing liggi við samkvæmt 52. gr. laga um brunamál eða öðrum lögum. Sektir skulu renna í bæjar- eða sveitarsjóð, þar sem brotið er framið.

104. gr.

Með reglugerð þessari eru úr gildi felld þau ákvæði í reglugerðum einstakra kaupstaða og kauptúna um skipun slökkviliðs og brunamála, sem koma í bága við hana.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 37 1. apríl 1948, um brunavarnir og brunamál og öðlast gildi 1. janúar 1950.

Félagsmálaráðuneytið, 10. október 1949.

Stefán Jóh. Stefánsson.

Jónas Guðmundsson.